

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

The Provincial Library City

UKRAINIAN LABOR NEWS

WINNIPEG, MANITOBA, CANADA.

CORNER PRITCHARD AVE. & McGREGOR ST.

Виходить два рази на тиждень — в середу і суботу. — Published semi-weekly — on Wednesday and Saturday.

PK II.

4. 55.

СЕРЕДА, 25. СЕРПНЯ 1920.

WINNIPEG, MAN.

WEDNESDAY, AUGUST 25th, 1920.

No. 55.

VOL. II.

Новинки.

3 СОВІТСЬКО-ПОЛЬСЬКОГО ФРОНТУ.

Поляки заняли Пшасніш і Мляву.

ВАРШАВА, 24. серпня. — Виданий вчора урядовий звіт доносить про заняття Пшасніша, положеного 60 миль на північ від Варшави і Мляви, яка лежить на польській границі 75 миль на північний захід від Варшави.

Поляки кажуть, що взяли 63.000 плітників.

ЛОНДОН, 24. серпня. Офіційні депеші з Варшави кажуть, що поляки захопили 63.000 плітників, 200 арятів і 1.000 машинових карабінів. (Оскільки се і інші донесення з польських жерел правдиві, покаже недалека будучність.)

Бой в Галичині.

ПАРИЖ, 23. серпня. — Большевицький офіційний звіт про воєнні операції говорить, що совітські війська віднесли перемогу в околицях Березані і Львова, в східній Галичині. Звіт кінчить ся садиуючою заявою:

"Давлене польських леґіонерів привело нас покинути кілька міст. Але ми мусимо скріпити наші задні резерви великим числом добровольців, щоб раз на завсігда роздавити польських дідичів".

Відбрали також Білосток.

КОПЕНГАГА, 23. серпня. — Депеша з Варшави до "Берлінського Тіде" доносить, що поляки відбрали по завзятім опорі большевиків місто Білосток.

Розстріляють кожного французького офіцера.

ПАРИЖ, 23. серпня. — Бездротна телеграма з Москви, яка надійшла тут нині говорить, що так як Франція не є офіційно в війні з Росією, кождий французький офіцер, що буде зловлений на варшавському фронті, зістане розстрілений.

Кіннота Буденного окружає Львів.

ВАРШАВА, 22. серпня. — Польське воєне міністерство говорить в своїм звіті, що польській армії повело ся пофити совітській війська на цілім боевм фронті з видатком в Галичині, де відділи генерала Буденного перейшли ріку Дністер а передна сторожа совітської армії дійшла до Стрия на полудне від Львова. Борьба продовжає ся на схід і північний схід від Львова. Генерал Буденний уживає кавалерії і піхоти для окруження столиці східної Галичини. В деяких місцях червоноармії зістали відперті польськими відділами.

Большевики під Львовом.

ЛОНДОН, 21. серпня. — Большевицький офіційний звіт, який видано в п'ятницю в Москві і одержано тут нині говорить, що завзята бор-

ба продовжаєт ся на північ і північний схід від Варшави. В околиці Берестя Литовська битва відбуваєт ся здовж західної відноги ріки Буга.

Коло Львова, говорить ся в звіті, большевики заняли село Глиняни, розвинули сей наступ і поступили вперед на лінії на полудне і полудневий схід від Львова. В околиці Тернополя совітські війська перейшли ріку Стрипу і посунули ся дальше вперед на захід.

На кримськм фронті большевицькі війська заняли місцевість Васильківку і забрали уоружений потяг разом з військом. Протибольшевицькі війська почали висадити близько Актирська на бережу Азовського моря, одначе туди були відслані сейчас совітські відділи, щоб відперти ворога. Завзята боротьба продовжаєт ся.

Польська армія заняла Берестя Литовський.

ВАШИНГТОН, 20. серпня. — Державний департамент одержав нині відомість від американського комісара в Берліні, що польська армія заняла Берестя Литовський. Таке донесене одержав комісар з Познаня.

Большевики заняли Сокаль.

ЛОНДОН, 18. серпня. — Урядовий комунікат з Москви говорить: На північний схід від Модліна і Варшави боротьба триває дальше. Неприятель всоди відбитий. Атаками на багнеті ми заняли кілька місцевостей на захід від ріки Ікри. В східній Галичині по завзятим битвах ми заняли Сокаль і Броди.

В околицях Тернополя наші війська розвивають шораз лише свій похід вперед.

В Гданську проголошено Совіт.

БЕРЛІН, 23. серпня. — Німецькі робітники в Гданську проголосили в сім місті совітське правительство. Совіт сейчас проголосив "блякаду Польщі" і відказав ся впусити французький воєнний кружляк "Гідон" до доку. Бритійський комісіонер Тавер заявив, що він не буде відвчальним за наслідки, если кружляк насильно захоче виландувати амуніцію призначену для Польщі.

Взивають до борби з контрреволюцією.

ЛОНДОН, 18. серпня. — Лондонська робітничка часопись "Дейли Гералд" пише: Московська бездротна депеша доносить, що на польських землях, котрі заняли совітські війська, встановлений революційний уряд, на чолі котрого стять: Юліян Мархлевський, як председатель, Фелікс Держинський, Фелікс Ков, Едвард Прухняк і Юзеф Нушліхт як члени.

Революційне правительство видало маніфест до робітників Польщі, взиваючи їх до повстання проти буржуазії і її правительства Пласудського. Маніфест зазначає також, що стаий мир є можливий тільки між соціалістичною Ро-

сією і соціалістичною Польшею робітничих і селянських рад. Фабрики і копальні муть бути відібрані з рук капіталістів, спекулянтів і банкірів і муть стати власністю народа.

Земля і ліси муть бути забрані і віддані до розпорядності народом. Дітчі муть бути прогнані проч, а їхня власність має бути розпоряджувана бідним селянством. Селянські комітети будуть неарушені.

В містах власть перейде до рук робітничих делегатів, а в селах будуть заведені тимчасові ради.

Коли вже в цілії Польщі криваве правительство буржуазії, котре затягнуло наш край до злочинної війни, буде повалене, робітничі ради сія і міст створять: Польську Соціалістичну Совітську Републику.

Князь Зхальський провідником польських комуністів?

БЕРЛІН, 14. серпня. — Польським Леніном має бути князь Зхальський, який зі своїм комітетом комуністів становить польське совітське правительство. Нове правительство перебуває тепер в Мінську.

Князь Зхальський належить до визначних родів польських вельмож і є братом загабно звісного професора у Львові того-ж імени. Його вибір на провідника польських комуністів сільно збентежив польську буржуазію.

Конференція Лойд Джорджа з Джіоалітм.

ЛОНДОН, 23. серпня. — Телеграма з Люцерн в Швайцарії до лондонського "Таймс-у" доносить, що Лойд Джордж, преміер Великої Британії і Джіоаліт, преміер Італії відбули в неділю конференцію. Вони обговорювали польську ситуацію, головню Гданську, ситуацію над Адріатиком і італійську відповіда на американську ноту. Телеграма додає, що конференція буде продовжати ся також в понеділок.

Дають Польщі ще раз Гданськ

ЛЮЦЕРНА, Швайцарія, 23. серпня. — Преміер Лойд Джордж і преміер Джіоаліт прийняли спільну пропозицію, яку пішає ся ще до Фрації в справі аліантської акції що до забезпечення для Польщі свободного і неограниченого уживання Гданська і його комунікацій після версальського договору.

В офіційній заяві не гадуєт ся, яких доріг має ся ужити — дипломатичних чи мілітарних — щоб дати Польщі Гданськ для свободного вжитку.

Поляки проволікають мир.

ЛОНДОН, 22. серпня. — Лев Каменев, голова совітської торговельної місії в Лондоні, проголосив публично садиуючу депешу з Москви, датовану в неділю:

"Поляки пробують дальше зволікати з переговорами. Після засіданя 19. серпня вони домагали ся, щоб садиуюче засідане відбуло ся аж 23. серпня. Председатель совітської мирової делегації Данишевський запротестував проти такого відволіканя справи, одначе поляки відказались прийти на засідане скорше чим на 23. серпня. Я-

сним є, що вони не хочуть мира, а тільки увірять всіх про людське око, що хочуть мирити ся".

Додаткові домагання совітів.

ЛОНДОН, 21. серпня. — Л. Каменев проголосив в Лондоні додаткові домагання совітської Росії і України для Польщі, які були предложені в четвер на перемірній засіданю делегацій в Мінську. Сі додаткові домагання є садиуючі:

"Створене польської "цивільної міліції" з робітників, котрі мають бути уоружені надвишкою амуніції, якої домагала ся Росія від Польщі; Польща не сміє дозволити вступити або оставати на її території ніяким військам чужих держав; Польща має звернути всі залізнодорожні припаси, худобу і інші річи, які вона забрала з російської території".

Большевики прийшли до Польщі не як завойовники, але як брати.

МОСКВА, 19. серпня. — М. Данишевський, председатель совітської перемірної делегації сказав підчас отвореня російсько-польської конференції в Мінську садиуюче: "Ми не є завойовниками і вступимо ся з польської території сейчас, коли Польща дасть нам гарантію, що польська республіка покинула своє агресивну політику і постановила почати мирну конструктивну працю".

"Совітська Росія і Україна", заявив дальше Данишевський, "відносять ся з повною щирістю і братським почутем солідарности до робітників і селян Польщі і бажають тільки одної річи — відновлення Польшею солідних, приятельських і сусідських відносин".

Після того як Данишевський пояснив подрібно положене свого краю, він додав: "Ми уважаємо, що представителі польського правительства явили ся тут готовими покинути їхню попередню агресивну політику, і що польське правительсто дасть змогу польському народом приступити до мирної конструктивної праці і залишити безглуздий пролив крови".

Британія занепокоєна подіями в Мезопотамії.

ЛОНДОН, 21. серпня. — Тут висловлюють ся з обавою, що садиючі події в Мезопотамії втягнуть Велику Британію до коштовної мілітарної кампанії. Офіційні звіти говорять, що Мезопотамія, головню на північний схід і захід від Багдаду і між Багдадом а Мозулем находится в стані повстання. Бритійська залага окружена, залізничні лінії перетерті і британські офіцери поубивані.

Після офіційних звітів ситуація є більше грізновою, що про неї говорило ся в урядових донесенях. Про катастрофу британського війська в Шас Раба (Мезопотамія) садиуючі неслі, видано заяву урядом Індії доперва вчора ввечером. В ній говорить ся, що жена ірігаційного офіцера Бюкенена, котрий зістав убитий, була забрана Арабами, одначе вона є забезпечена і добре її трактують. П дітина має бути разом з

нею.

В Мезопотамії є нині 70 тисяч британського і індуського війська, на поміч котрому поспішає ще 10 тисяч разом з артилерією з Індії. Думають, що щоб привернути порядок, на се треба буде ще багато подібних підкріплень.

Повстанє в Мезопотамії є грізне.

ЛОНДОН, 22. серпня. — Правительсто покликало до служби тих офіційрів індусько- мезопотамських військ, котрі були на відпустці. Воно заапельовало також до аземобілізованих офіційрів, що служили на сході, щоб вступили знова до служби. Нинішні вісти говорять про грізне поширене ся анархістичного повстання. Там є тепер 90 тисяч британського війська і дальші підмоги в дорозі.

Аліанти занепокоєні російсько-вірменськими відносинами.

КОНСТАНТИНОПОЛЬ, 21. серпня. — Совітська Росія заключила з Вірменією угоду, на основі якої провінції Карабаг і Занзегур, в полудневій Вірменії, будуть неутралізовані. Аліантські круги зааржмовані сею угодою, бо вони думають, що се означає дозвіл Вірменії для большевиків перейти з Баку до Анатолії, де совітські війська муть злучити ся з військами Мустафи Кемаль Паші, провідника турецьких націоналістів.

Лотиське правительство повалене.

БЕРЛІН, 21. серпня. — "Національ Цайтунг" помістив пушену з Риги вістку про те, що лотиське правительство на чолі з Карлом Ульмані зістало повалене. На його місце зорганізовано нове правительство з радикальних елементів.

Ленін за міжнародною совітською республікою.

БЕРЛІН, 23. серпня. — Як доносить телеграма після петроградських часописів, преміер совітської Росії, Ленін, сказав садиуюче: "Ми мусимо продовжати агітацію за революцією у всіх краях до той пори, доки не сповнит ся наша ціль, т. є. міжнародна пролетарська совітська республіка".

Освобоженє болгарських комуністів.

ВІДЕНЬ, 19. серпня. — Болгарські комуністи Коральов і Дімитров, котрі ідуци на конгрес III Інтернаціоналу були недавно арештовані румунськими властями, зістали освобождені і перебувають тепер в Софії.

З приводу їх повороту, болгарські робітники устроїли великі демонстрації.

Бритійські майнери за генеральним страйком.

ЛОНДОН, 22. серпня. — Вислід голосованя в околицях копалень вугля буде такий, що велика більшість вискаже ся за страйком. Майнери хочуть пайки з 66,000,000 фунтів штерлінгів, які після прави-

тельствених обчислень є зиском з вивозу вугля в 1920 році.

Вся контрреволюція до Парижа.

ГЕЛЬСІНГФОРС, 18. серпня. — Московська "Правда" пише, що Париж стає тепер центром для російської буржуазії. Визначні давні кадети збирають ся під телерішну хвилю в Парижі, щоб здешидувати, як поборювати совітську Росію. Декотрі з них дістали навіть високі ставновиска в фінансових кругах Парижа, а кишені їхні є набиті субвендіями "Ліги Націй" і всі вони старають ся спасти "свою" батьківщину.

Совіти навазують зносини з Австрією.

ВІДЕНЬ, 17. серпня. — Разом з М. Бронським, котрий приїхав для поладження справ III Інтернаціоналу в Берліні, прибули також п'ятьох делегатів з Москви для веденя пертракцій з Австрією.

На днях має вїхати з Відня австрійська делегація до Москви на чолі з одним членом радикальної місцевої організації.

Видадки се є історичного значеня. Маючи своїх признаних представників в Берліні і Відні, совітське правительство здобуває собі шораз більший вплив в центральній Європі.

Австрійські урядові соціалісти і представники заводських союзів лякають ся, чи з причини розпочатя зносин між Австрією а совітською Росією, аліанти не почнуть саботажувати Австрію. Вони мають аначе надію, що робітники Франції і Англії не допустили би до того, що могло би поставити Австрію в ще гірше нужденне положене, в яком вона неходить ся тепер.

Робітничка блякада шкодить Польщі.

ПАРИЖ, 17. серпня. — Тут дізнано ся сьогодні, що Франція, Німеччина, Бельгія, Англія, Швайцарія і Австрія мають на своїх залізничних шляхах багато вагонів з амуніцією, задержаних в дорозі через те, що амуніція є призначена для польського фронту.

Як тільки дізнано ся, що Франція загадала вислати велитенські засоби амуніції до Варшави, центральний робітничий комітет в Лондоні видав садиуючий приказ: "Не перепускати ні одного патрона".

Так повстала велима успішна робітничка блякада. В Карльсруге в Німеччині задержано вчора 240 вагонів з амуніцією. Чотири тисячі докових робітників в Антверпії перестали ладувати два кораблі, коли дізнали ся, що паки, марковані "фортепьяні" і "консерви", містили в дійсности амуніцію.

Подібну акцію зарядили також докові робітники в Бресті, Гавре і Бордо.

Шанують польську незалежність.

БЕРЛІН, 13. серпня. — Від російського совітського міністра заграничних справ Чічеріна одержано тут сьогодні садиуючу радіограму: "Ми не бажаємо завойова-

ня Польщі. Ми вповні шануємо її незалежність. Польський народ не має чого нас боятися. Совітської форми правительства ми не накладемо силою жадному народови. "Червона армія є добре зорганізована і підлягає знаменитій карности. Рабунки не було".

Большевики захопили матеріали для поборюваня тифу.

ВАРШАВА, 13. серпня. — Весь карантинний матеріал поляків і американської тифової експедиції знаходиться в руках большевиків. Се означає, що Польща є тепер позбавлена всяких средств охорони перед пошестю тифу, яка іде зі сходу.

Полковник Геррі Джилкрист, командант американської тифової експедиції, казав сьогодні, що Польща буде мати сею року найстрашнійшу в її історії епідемію тифу наслідком напливу тисячів збігців зі сходу.

Поляки арештували "припадково" Петлюрове "правительство".

БЕРЛІН, 2. серпня. — Варшавський "Робітнич" містить допис зі Станіславава, в якому сказано, що підчас візду польських властей зі Станіславава, арештовано там Петлюрове "правительство" разом з "міністром" Лівичим на чолі. Деякі урядники українського (Петлюрового) "правительства" виратували ся скорою утечею на близькі села. Шойно згодом показало ся, що арештоване наступило через "похибку" і українських урядовців випущено.

Кажє, що Польща є орудем в руках французьких імперіалістів.

МОСКВА, 12. серпня. — Перед замкненем другого конгресу III Інтернаціоналу в Москві дня 7. серпня, виголосив промову комісар війни Лев Троцький, котрий заявив, що Польща за останній час стала французською колонією і орудем в руках французьких імперіалістів, котрі стремлять до експлоатації Росії і Німеччини.

Троцький заявив також, що маси перестали вірити в те, що союзники воювали в Німеччині за демократію. Німецький мілітаризм зістав такий розбитий, але на його місце появив ся другий.

На закінченє Троцький сказав, що світ бажає нового соціального устрою, який завяв би місце пануючого на світі капіталізму.

Збори закінчили ся відспіванем "Інтернаціоналу".

Петлюровичі заводять в Східній Галичині примусову бранку.

"Вперед" з 25. липня доносить:

"Газета Вечорна" пише: "По думці відозви, взиваючої українську ("ruska") людність до боротьби з большевиками, якої зміст ми оноді подали, як нас інформують з "ruskich" кругів, армія ген. Пауленка зарядила примусової побір у східних повітах Галичини. Рекрутційні зарядженя прийняла людність зі спокоєм".

UKRAINIAN LABOR NEWS
 Published semi-weekly by
 The Ukrainian Labor News Ass'n
 c/o. Pritchard & McGregor Sta.,
 Winnipeg, Man.
 Subscription \$4.00 a year.
 Telephone: St. John 1465

"УКР. РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
 часопис для робочого люду —
 виходить два рази в тиждень
 виходом Видавничого Створаршену
 Українських Робітничих Вістей.
 Передплата \$4.00 на рік.
 Редакція за оголошення не відповідає.
 Редакція рукописів не звертає.

UKRAINIAN LABOR NEWS
 c/o. Pritchard & McGregor Sta.
 Winnipeg, Man.

**"ПРЕКРАСНА
 ФРАНЦІЯ".**

Прекрасна Франція!
 Так з іронією назвав Францію російський письменник Максим Горький після того, як ся "демократична", "цивілізована" республіка, не зважаючи на протести не лише російських революційних кругів, але навіть і ліберальних, аж до кадетів включено, позичила царському правительству мільярди франків на здешню революцію в Росії в 1905-6 рр. Демократична Франція! Яка гірка іронія...

Було се 21. мая 1871 року, коли війська версальці вступили до Парижа і почали топтати в крові французьку революцію і першу в історії світа Париську Комуну. Се, що робить тепер правительство Горто на Угорщині, лише копія того, що робили версальці в Парижі 1871 року. "Розстрілюйте їх, вовків, вовчичів і овченят!" — ревілювали тоді "представники народа" в Версальській Палаті до оставших вірних ім військ, послаючи їх розстрілювати париських робітничих-комуністів. А за плечима сих "представників народа" стояла пруська армія.

За один тиждень почали від 21. мая, після звіту Кієманса, тоді ще революціонера, версальці розстріляли 35.000 робітників. Більшість з них були розстріляні тоді, коли понали се до версальців в полон.

"А опісля" — пише П. Крапоткін в своїй брошурці "Париська Комунa", — "почалися арештовані і заслані всіма страхотами полону на плято Саторі, де розстрілювали полонників як лише котрий з них хотів підняти ся з мокрої від дощу землі; почали ся страхотні вивізні з Нової Каледонії. Близько 100 тисяч париських робітників убито або вислано після поразки комуні".

І від того часу Франція прийняла назву — "демократична". Ідучи по сій "демократичній" дорозі, вона зайшла аж до Росії і кинула ся в обійми царському самодержавію та заключила з царським правительством союз. Союз сей вельми в великою скількістю набрудніших інтриг, наслідком котрих були війни на Далекому Сході, на Балкані, а нарешті і остання світова війна. Лише кілька днів перед проголошенням світової війни в 1914 р., французький президент Пуанкаре гостив в Петербурзі і маюча відбутися ся тоді ("под ему духа") маніфестація в тім місті, на чолі котрої мав ітати "великий" гість з Парижа, — не вдала ся лише тому, що на улицах Петербурга були барикади.

Союз "демократичної" європейської республіки з деспотичним "азійським" самодержавієм дав доступ французьким капіталістам до великих ненарушених природних багатств російської країни. Сі капіталісти забрали величезні концесії на будови залізних доріг, на видобування вугля і ріжного рода руди аж до золотих копалень включно. Одним словом, царська Росія зробила ся золотим жерлом для капіталістів Франції.

Се неімовірно, але-так воно аж ось в 1905 році побита на полях Манджурії і революційно-внутрі, царська Росія

почала корчити ся в смертельній агонії.

Наступила фінансова криза. Державним урядникам, поштовим, телеграфічним і залізничним служачим не було чим виплачувати. Почав ся відомий в історії російської революції 1905 року своєю однодушністю генеральний страйк на залізницях, на почтах і при телеграфі. І тоді царська Росія звернула ся до своєї союзниці Франції за грошми. Французькі капіталісти опинили ся перед ділемою: дати, чи не дати?

Царська Росія і так була вже тоді вна поверх 4 мільярди рублів французьким капіталістам, котрі знали, що як впаде царське правительство, то з ним "впадуть" і всі їх мільярди. Тому давати дальше гроші — було дїло ризикове. І французькі капіталісти думали так: треба дати гроші на повалення революції і поваливши її, відібрати довгі і дальше експлуатувати Росію. Тому французькі капіталісти дали царській Росії гроші. Тільки щоб на случай торжества революції в Росії ім було легше відібрати свої довги, вони рішили штучно втягнути до сей позички широкі маси французького селянства і дрібної буржуазії.

Як відомо, еще від часу розгрому Франції Німеччині в 1870-71 рр., серед населення Франції завше збуджувано і піддержувано ворожий настрої до Німеччини. Тому на союз з Росією вказувано як на одинокий вихід, при помочи котрого Франції удасть ся відплатитись імперіалістичній Німеччині. І коли в 1905 році вивуха в Росії революція і французькі капіталісти побачили, що їхні капіталісти грозить небезпека, вони, при помочи вірного свого слуги, французького правительства, почали по цілій Франції сильну агітацію за ратованем "царизму", бо, мовляв, з упадком "нашого" союзника, царського правительства, пропаде і вся надія Франції пістити ся на Німеччину, пропаде надія на відбранє Алязії і Лютарингії. Підчас кампанії за позичкою до Росії спроваджено було до Франції мільони царських портретів і розповсюджено їх всюди на провінції поміж французьким селянством, вказуючи на "білого царя" як на вірного оборонця і приятеля французького народу, котрий то "оборонець" і тепер в небезпечі і тому треба його ратувати. Себто треба, щоб Французькі темні селяни давали гроші, за котрі вони дістануть ще й добрі проценти.

І Французи дали. Не зважаючи на протест революційних мас Росії, на протест всіх ліберальних кругів, Французи дали царському правительству гроші. Отримавши сі гроші, царська Росія підняла голову і устами погромщика генерала Трепова дала доказ козакам, щоби на російських робітників "парити не жалеть!"

Революція в Росії зістала втолпена в крові. І диво! Коли від працюючих мас російський цар отримав назву "Николай Кровавий", то повтікавши від царських шибениць і багнетів до Франції російські революціонери, нанявшись ради кусця хліба на роботу до французького фермера, находили стіни його хати прибрані портретами царської родни. Коли сі утікачі-революціонери доказували, чим є цар для народів Росії, то французький фермер про се і чути не хотів. Він знав, що він вложив своїх кілька сот чи тисяч франків в царську казну, які йому приносять добрий процент, а також — що цар є "оборонцем" Франції перед Німеччиною.

Так ділячи ся з тій Франції, з котрої приміри революційної боротьби бере цілий світ, навіть нинішня совітська Росія.

Се неімовірно, але-так воно аж ось в 1905 році побита на полях Манджурії і революційно-внутрі, царська Росія

сильні проти політики французької буржуазії.

І нині, після повалення імперіалізму, після повалення російського царизму, "Прекрасна Франція" є найбільш реакційною зі всіх імперіалістичних країв цілого світа. Вона виплекала шляхоцьку Польщу і післала її на робітничо-радянську Україну і Росію. Вона цілий час інтригує всіма силами проти совітської Росії. Вона нині признає "правительство" Денікінського нащадка ген. Врангеля. Вона підкожує проти совітської Росії Румунію і бере собі за союзника проти Совітів навіть кровавого диктатора Угорщини Горто.

А причиною того всего ті мільярди, які французькі банкіри позичили царському правительству.

Проти сеї авантурничої акції французького правительства у відношеню до совітської Росії, французькі працюючі маси ставлять покищо дуже слабкий опір. А если і роздають ся голоси протесту, то лише зі сторони міського революційного пролетаріату, а маса французького селянства, ся дрібна буржуазія, хочє відібрати від Росії свої франки. Французькі капіталісти добре знали, що вони робили, коли втягали сю тему селянську масу і всю дрібнішу буржуазію в позичку для Росії. Тими сотками франків, позичених французьким селянством, французький капіталіст хоче нині виратувати свої мільярди, хочє виратувати свої концесії в Росії. Тому нині французька "демократична" республіка готова признати вське правительство Росії, проте лише скаже, що віддасть французьким капіталістам їх мільярди. Тому, коли російське совітське правительство відмовило ся віддати ті мільярди, котрих воно не позичало, — Франція в "своєї злобі" признала "правительство" Врангеля. Тому вона шле до Польщі своїх генералів і військ, тому вона шукає помочи в Румунії і в Горто.

Такою нині є "прекрасна", "демократична" Франція.

**МАНІФЕСТ ПОЛЬСЬКИХ
 СОЦІАЛІСТІВ.**

(Від нашого кореспондента.)

Просто іноді дивуєт ся читачою всілякі маніфести, заяви, декларації, закликати всіляких соціалістів, соціал-демократів, соціал-революціонерів, від партій залежних від банків і від партій незалежних від робітників. Одні розписують ся в своїй пролетарській чесності і збивають закляди, а другі, щоб відвернути увагу від своєї власної злодійкуватого поведінки, атакують і кивають пальцем на кого иншого.

Ось такий маніфест ми маємо нині і від Польської Соціалістичної Партії, до робітничих і соціалістичних організацій світа.

Він вартий того, щоб на нему списали ся, бо "пепеси" є типові зрадники соціалізму. У них підучились і Ганкевичі й наші соціал-демократи, як обдурювати робітників і гнати їх на службу для панської справи.

Маніфест жалеть ся, що більшовики розбили переговори через незгоду ізза місця. Яка брехлива і лицейська лояльська душа в тих соціалістах! Більшовики не могли вести переговори в Борні, бо Польки не хотіли перемиря на цілому фронті, а тільки коло Борисова.

Се робило становище червоної армії невносним, а боротьбу безнадійною.

Але сему винні П. П. С. і П. П. С. і ватажок Дашинський, які заключили союз з Петлюрою, і всім відомо, що той союз був покритишкою для загарбання цілої правобережної України.

І Петлюра і Пилсудський і Дашинський — всі були злочайними джурмаи польської і міжнародної буржуазії. Отже нема чого розводи-

тись. Коли тепер червона армія бе польські війська, то кожний соціаліст повинен бажати, щоб було стерто з лиця землі всю буржуазну Польщу разом з її агентами з П. П. С.

Маніфест жалеть ся, що Польща взялась за зброю, щоб відперти ворогів з кордонів. Кабінет Морачевського був лояльським кабінетом, котрий в один мент розпустив ся, як тільки на него гримнула буржуазія.

Чи П. П. С. уважає Галичину, Відолю, Білорусь Польщею? Кожиж ні, то деж ваш маніфест проти забороних нападів шляхти на Україну, Білорусь?

Підала нікчемна душа "юдушки", що продав всю соціалістичну совість за нещасне лакомство, а потім ще белькоче про свої соціалістичні чесноти.

"Ми не спромogli ся, на жаль, примусити заможні класи до мирової політики. Ми не могли склонити польський уряд визволити ся від впливів Виших імперіалістів", так звучить сей цікавий вигук.

Отже П. П. С. виправдуєт ся зі своєї злодійської політики, одночасно закидає своїм судіям, очевидно, таким самим зрадникам, що він мовляв, також не без гріха, що то ваші капіталісти пхали наших на війну.

Се правда, що і Лонге і Гендерсон є те саме, що і Дашинський, хоч відхрещуєт ся в своїй кривості, але се справи не змінє.

Знає собака, чіє місце зїла, знає також і тих, котрі разом злодійство чинили.

"Ми сказали робітникам: бороніть вашої батьківщини!" говорить маніфест точнїсько як і всі соціал-патріоти по цілому світі.

Але хто-ж панує нині в Польщі? Хіба робітники? Ні, там панує шляхта, ксьондз і спекулянт, і коли П. П. С. звертаєт ся до своїх прихильників "боронити свою батьківщину", то се інакше не можна зрозуміти, як боронити панську буржуазну батьківщину.

П. П. С. деколи помилково правду каже.

Звернувшись з закликком "боронити свою батьківщину", вона тим самим каже, що П. П. С. да її прихильники і розбишачька банда шляхти є все те саме.

І дійсно: П. П. С. піддержує війну проти Радянської Федерації; П. П. С. розбишала сільські страйки і заслужила назву партії провокаторів; П. П. С. натроувала польських робітників на українських, чеських і німецьких; П. П. С. вірно служила шляхти і всіх її актах; П. П. С. заплямена кровю від жидівських погромів.

П. П. С. є нікчемна, лояльська, збанкрутована партія соціал-зрадників і панських поспіах.

Комуністична Партія появляє в Польщі і веде пролетаріат до останньої перемоги. І тоді ший буржуазний лад в Польщі загине, а з ним і всі його пепесовські страйколомі-паршивці.

**ВІДОЗВА
 ДО РОБІТНИКІВ І СЕЛЯН
 СОВІТСЬКОЇ РОСІІ І РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ.**

МОСКВА, 21. липня. — За підписами голови Совнаркому Ульянова (Леніна), Наркомвоенмору Троцького, Наркомзаконсправ Чічеріна та Наркомюстиції Курського оголошено відозву, в якій говорит ся:

"Ангільське правительство звернулось до нас 11. липня с. р. з пропозицією застановити війну з Польщею і розпочати мирові переговори з Польщею та иншими сусідніми державами, обіщуючи, що польські війська, як що буде заключене, перемиря, відійдуть на лінію, означену в попередньому році мировою конференцією. В ті самі ноті пропонують ся не чіпати Вран-

геля в його Кримській "затишці". На все се Ми, Рада Народних Комісарів, відповіли відмовленем. В справі цього нашого винику Ми підносимо перед Російським та Українським Народами звіт і висловлюємо нашу тверду певність, що наше слово дійде до Народу Польського.

Коли-б Англія не хотіла війни, вона повинна була-б відмовити Польщі постачанню військових матеріалів та грошей. Англія провадить з нами переговори, щоби приспати притомності своїх робітничих мас. Лорд Корзон зсилаєт ся на Лігу Націй, від імені котрої він виступає зі своїм пропозицієм. Але в склад сеї Ліги входить також Польща, яка підняла проти нас розбишачький похід. Усі члени Ліги Націй, особливо Франція, Англія та Америка звязані взаїмною заперокою в справі провокації війни Польщі з Україною та Росією.

9. марта ми звертали ся до них з закликком стримати піднесену для удару злодійську руку. Вони не відповіли. В сей час білогардійським польським військам червоною армією нанесено страшний удар. Англія пропонує нам своє посередництво в справі перемиря з Польщею.

Лорд Корзон не обмежуєт ся питанням про Польщу і пропонує також принятии війну з бароном Врангелем, заявляючи, що той буде сидіти тихо. Корзон заявляє, що умовою торговельних зносин є взаїмне зобовязанє Росії та Великої Британії не втручати ся у внутрішні справи другої сторони, але після одержання від нас згоди на се, він рахує себе прикликаним не тільки втручати ся у внутрішні справи Росії, а навіть роздурює частини Федеративної Соціалістичної території окрежим проїздам, які прислужують ся велико-британському імперіалізму. Ані Ліга Націй, ані Лорд Корзон не закликають втручати ся у внутрішні справи Російської Соціалістичної Федерації та мирробством залагоджувати горожанську війну, яку вони викликали і роздули. Попередня праця Велико-Британського Правительства свідчить про справно ціля, якою є: спасти направлених проти нас Пилсудського та Врангеля від поторохення і дати ім можливість відчухати ся і розпочати новий похід проти робітничо-селянської Росії. Ми не вважали для себе можливим ставити працюючі маси Росії та України під загрозою нової війни. Ми відкинули велико-британське посередництво. Хай всі подивлять ся своїми очима на нечужане в історії злодійство, яке чинять, брехливо ховаючи ся за Лігу Націй. Наше відморденє від ворожого посередництва не свідчить про зміню нашу політики що до Польщі. Соціалісти доказали свою повагу до прав инших малих народів, як то: Естонія, Грузія, Литва. З сими країями ми заключили мир без посередництва Ліги Націй.

Мирні переговори з Фінляндією, Латвією та Вірменією в скорім часі доведуть до встановлення мирових відносин і з ними:

Совітська Москва богато разів пропонувала Варшаві мир. Як що тепер вона безпосередню звернет ся до нас, мирові відносини між Росією та Польщею будуть встановлені значно скорше, і будуть міцнішими, завдяки сьому простому шляхови. Справедливі кордони Польщі, які Совітська Росія встановить разом з представниками Польського Народу, будуть лежати значно далі на схід від кордону, який призначено імперіалістами Лондону та Парижа, однакоро ворожими і ненавистними робітникам Польщі та Росії. Як що польський народ хоче здобути почесний мир, справедливий кордон, а в особі Росії братів-сусідів, треба щоби польський народ сам сього захотів. З ним ми вже давно могли-б погодити ся на почесний мир.

Відкидаючи посередництво Ліги Націй у війні з білою

Польщею та його підсобником Врангелем, се не значить, що ми відмовляємо ся від переговорів з Англією та иншими країнами, які належать і не належать до Ліги Націй. Наша політика мира зістаєт ся незмінною. Ми готові в першу ліпшу хвилю розпочати торговельні зносини з промисловцями та купцями, капіталістами инших країв. Ми лише не визнаємо за ними права виступати в ролі спасителів дрібних народів і втихомирувачів в горожанській війні. Ми знаємо, хто вони, тому й недовіряємо ім. Ми перестерігаємо працюючі маси Франції, Англії Польщі і всіх країв, щоби вони недовіряли буржуазним правительствам, які повні неоправданої жадоби, нечуваної підлости і невтомного злодійства. Відомо, що агенти Ліги Націй докладдають божевільних зусиль, щоби вкинути Румунію та инші сусідні з нами держави в кроваву безодню війни. Не кидайте своєї притомності, червоноармії, робітники та робітничі, селяни та селянки, і з подвійною силою стискайте в ваших руках революційний меч. Боротьбу в охорону закріплення і розцвіт нашої Соціалістичної Республіки ми доведемо до кінця. На перекір всім ворогам, ми допоможемо польським робітникам та селянам визволити ся від їхніх, польських та чужоземних гнобителів.

Вперед! до цілковитого побиття білогардійських, Врангельських банд!

Вперед! проти буржуазно-шляхоцьких насильників Польщі!

Хай живе робітничо-селянська Червона Армія!

**МАСОВІ АРЕШТОВАНІ
 УКРАЇНЦІВ В ГАЛИЧИНІ.**

Львівський "Вперед" з 27. липня с. р. доносить:

В останніх днях почали ся знову масові арештованія українського населення Східної Галичини. Перед кількома днями ми доносили про масові арештованія в турчанському повіті на донос "О. Chrapni Narodow-oi".

Дня 19. с. м. арештовано в Золочеві знову на донос такоїж охрани, яка стоїть під командою відомих вже зі шпальт "Впереду" золочевських шехопольчиків ala Стемпень, — д-ра Ваня, д-ра Пиндича, д-ра Балтаровича і учителя Тарнавського, а крім сего Жидів століра Якова Рехта; канд. адв. д-ра Буксфорда і суд. уряд. Зільбермана. Арештовано їх під закидом ширення "большевизму". Всіх їх привезено до Львова. Д-ра Балтаровича і уч. Тарнавського випущено, зголяду на їх старший вік домів, але конфіновано в Золочеві, а решту вивезено сеї неділі до табору інтернованих в Кельцах.

В неділю дня 25. с. м. привезено знову до Львова цілий транспорт, коло 50 осіб, арештованих Українців в Тересобельщині. Причина їх арештованія поки що нам не відома, але вже з гори можна сказати, арештовано певно за якусь безосновну денунціцію.

В снітинському повіті арештовано в Княжу на якийсь анонімний донос Дмитра Кібинач, иначальника пошти в Куті, який, полишений служби, переніс до рідні на село, та Юрка Грицьока, бувши за українських часів комісар. По переслуханю, узнано їх за невинних, та все таки уміщено їх в таборі на Ялівці, звідки певно вишлють їх десь на захід.

В печеніжинському повіті арештовано нічо з 18 на 19 с. м. в селі Стопчатові і в містечку Яблонові Миколу Вовкунця, б. австр. офіцера, Петра Заячука і учителя Василя Боднара, рівнож на чийсь безосновний донос. Оба вони перебували у своїх родичів. По перевезеню їх до Львова і по переслуханю, випущено їх до міста, однак на другий день, коли зголосили ся по

документи, сказано ім, що вони небезпечні "dla całego państwa polskiego". М. Вовкунця конфіновано в чужому повіті, де не має ні своїх, ні знайомих. Петра Заячука інтерновано на Ялівці, а Василя Боднара випущено.

І так кожного дня дістаємо вісти про арештованє Українців в одному або в другому повіті. А в останніх днях зайшла просто пошесть арештовань.

На перший ліпний донос арештуєт ся людин на право й ліво та висилаєт ся на Ялівць, або до модних нині Кельц. Вистанє якомуньбудь драбови сказати, що сей або той чоловік є "більшовик", або "небезпечний для цілости польської держави" — а провінціалні власти сейчас переводять арештованє та транспортують його до Львова.

І все те дієт ся в тому часі, коли українські війська ген. Павлика йдуть дружно з польськими...

"Вперед" з 29. липня с. р. доносить про сілдуочі дальші арештованія:

В Отині арештовано: полк. Олекса Гаванського, залізничника Онуфрія Луценка, хор. У.С.С. Михайла Кіндрацького, Каспра Сільського, господ. Писича Ключенка, субекта Юсифа Палаганича. Всіх їх арештовано дня 22. липня вночі. Причина арештованія невідома. Без переслуханія інтерновано їх на Ялівці. — В Дрогобичі арештовано Володимира Шипайла, б. старш. української армії. Івана Семянчука, пол. жанд арештовано в часі, коли він переїздив в службі через Чернів. п. Рогатин. — В Перегіньку, п. Долину, Миколу Кулика, повернутого з Канади, арештовано за те, що мав канадійські українські книжки. Василя Кінаха з Парчаха, п. Сокаль, арештовано під закидом большевицької агітації.

Кашен і Фросар за III. Інтернаціоналом.

Французькі соціалістичні делегати до сов. Росії Кашен і Фросар вислали слідуюче писемко до "L'Humanite" (коли сей находили ся в Росії):

"Буржуазна французька преса поширила слухання, що не змушують до чим скоршого повороту до Франції. Се не вірно. Протинво, ми продовжимо побув в Росії в повний згоді з російськими товаришами, щоби ґрунтовніше дослідити загальне положенє і справу III. Інтернаціоналу.

Ми перебуваємо в краю, де нема буржуазії і капіталістичного визиску. Робітничка клася є одиноким паном економічної, політичної, адміністративної, муніципальної і судової влади. Нові форми соціального життя розвивають ся перед нашими очима. Російський народ до тла знищить царський режім. Мимо всіх кровавих недостач і труднощів в наслідок бльокади і війни, будеуть ся з дня на день соціалістичний лад, в якому тільки праця дає право на життя. Справа дозріла до сеї степені, що може служити як взірєць і наука для пролетаріату світа. На руїнах клясової армії створено велику армію робітників і селян, одушевлену сим духом, який овіяна була французька революційна армія. Червоне військо віднесло побіду над Польським мимом помочи цілої всевітної буржуазії. Се завеленє соціальної революції в Росії. Завдяки сему зродила ся певність сталости, тривалости і поширення революції.

Ми увійшли у взаємини з керуючими провідниками Інтернаціонального комітету III. Інтернаціоналу. Вони усталили умовини для сих партій, які хочуть належати до нової організації. Ми передамо їх докладно для розслідження нашої партії. Особисто думаєт ся, що конечним є приступленє до III. Інтернаціоналу. З Реваля відемо до Франції

дня 31. липня".

КІНЕЦЬ ОТАМАНЩИНИ.

(Розділ XVII з III частини книжки В. Винниченка "Відроджене Наші".)

- 1. Незаконні сілські облоги. — 2. Продаж України на два боки. — 3. Останні ганебні конвульсії отаманщини. — 4. На розбурханому морі.

(Докінчене.)

3. Останні ганебні конвульсії отаманщини.

Можливість взяти Київ трохи підняла надії й надії-принців і наддніпрянців. Але недача остаточно ублажила всі надії в Галичині і вони стали вже цілком свідомо, упевнено переговорювати з Денікіном.

Головними керівниками цієї акції були — в Парижі д-р Панейко, а на Україні диктатор Петрушевич.

А ще одним керівником було... хороби, а особливо плямистий тиф, який, почавшись уже літом, усе більш і більше розвивався серед українського війська. Осінній холод, слота надавали ще більшої сили епідемії. Босі, неодягнені, виснажені садами не мали великої відпорної сили сій хоробі й тисячами хорили від неї. Медичної допомоги не було ніякої, санітарні умови були просто страшні, люди гинули гірше ніж від боїв.

Даремно кам'янецький уряд благав-молив Антанту допомогти хоч лямками до хорих, — люта лихварка була глуха. І через кілька тижнів по взятю Києва й виступу з його української боездатної армії було не більше 6000 чоловік, у тому числі наддніпрянців тисячі дві. Більше 20.000 чоловік лежало хорими в шпиталях і казармах.

4-Хі відбула ся нарада галицької старшини, яка констатувала цілковиту нездатність армії до військової акції. На сій же нараді виразно зазначила ся й орієнтація на Денікіна.

В сей час прибув післанець з Парижа з інструкціями. Диктатор Петрушевич дав таємний наказ командуючому галицькою армією Тарнаському й той підписав (7 листопада) договір між галицьким командуванням і командою добровольчої армії, по якій українська армія переходила під повну владу Денікіна.

Політичним пунктом сього договору була автономія Галичини в "єдиної, недеміної".

І після 7 листопада всі галицькі війська стали переходити на бік лютих ворогів українського народу.

Денікін, не боячись тепер уже ніякого опору з боку наддніпрянців, кинувся на них і в кілька днів розпорозив їхні невеличкі сили в різних напрямках.

Кам'янецький уряд, партійні організації, отаманські штаби, мусіли тікати з Кам'янця в різні боки. Деякі міністри опинились у Румунії, деякі в Галичині. Осередок же з головним отаманом С. Петлюрою та частинною правительством чолі з І. Мазепою став відступати в напрямі Проскурова по лінії залізничі.

Але денікінці гнались за ними невідступно й вони мусіли кинути поїзд з усією державною скарбницею, яку було розграбовано населенням та денікінцями, і на підводах простувати в напрямі Старо-константинова, куди по наміченому шляху мали стікати ся всі розбиті частини війська.

Кам'янець же було віддано Полякам, які, правда, й самі зазіхали на його.

Між Старо-константиновом, де проходила лінія польського фронту й Бердичевом, занятим один час повстанцями, а потім більшовиками, була "порожня" смуга території, яку Поляки милостиво згодились віддати кам'янецькій владі для зібрання рештки своїх сил.

І от тут на сій смузі в малесенькому містечку Любарі відбулась остання ганебна конвульсія отаманщини.

Серед частини урядових військ, вимучених невдачами боїв, тіканими, а особливо всією політкою отаманщини, почало ся ширитись не-

вдоволене, яке й вилилось у рішучий намір зробити "переворот", арештувати "батька" головного отамана з його урядом і перейти до большевиків. На чолі сїєї змови стояв відомий повстанський отаман Волох.

Вибравши слушний момент, ся частина військ зробила виступ проти уряду, почавши обстрілювати з кулеметів той будинок, де був головний отаман з своїм штабом. Ошешелений і переляканий штаб кинув ся в ристік, а петлюрівські адютанти посадили головного отамана на бричку й з усіх сил почали тікати на Шепетівку, де стояли польські війська. Там С. Петлюра розяснив польській команді, що українські війська "зоболшевничились", і сам утік далі у Варшаву, а Поляки, не довго думаючи, почали обстрілювати Любар.

А в Любарі вже все заспокоїлось, бо частина військового уряду була більша й хутко відбила напад Волоха, а сам Волох з невеликим загеном (душ 400) утік з Любаря й перейшов до большевиків. Поляки ж своїм обстрілом биля й убили не тільки большевиків, а тих самих нещасних "петлюрівців".

Сим ганебним, зрадницьким, але характерним для всієї петлюрівщини актом скінчилась діяльність отаманщини на Україні.

А 24 грудня 1919 року постановою спільного засідання центральних комітетів партій соціалдемократів і соціалістично-революціонерів уся повноваження передавалась кабінетові міністрів на чолі з І. Мазепою. В сій резолюції ні слова не згадувалось ні про Директорію, ні про головного отамана, отже тим самим ці інституції касувались. Все ж командуваче всіма військовими силами перейшло до Омеляновича-Павленка.

Отаманщина в лиці С. Петлюри й його "ідейного" підлізи "соціалдемократа" А. Лівницького робила ще заходи в Варшаві для врятовання своєї влади, оббила ще порогів в польській імперіалістичній шляхті, канючила, випрохувала й навіть віддавала землю польським поміщикам на Поділю й Волині (договір А. Лівницького й С. Петлюри з польським урядом) за польську поміч, були навіть спроби С. Петлюри й А. Лівницького скласти цілком правий уряд у Варшаві (шківа, чим він відрізнявся від того "лівого", що був?) і за допомогою Поляків здобувати загублену владу. Але се все були тільки останні конвульсії. В сей час уже загинув сам той Денікін, проти якого Поляки немов хотіли піддержувати кам'янецький уряд, і пропала реальна підстава для "дружби" в польській редакції з кам'янецькою контрреволюцією.

Отаманщина кінчилась. І цілком вірно схарактеризував її сам "головний отаман" С. Петлюра в своєму передсмертному "апелю" до Антант, назвавшись її глядіятором, рабом. В листі до французького буржуазного журналіста Пелісе він писав: "Нам Полякам, які, правда, й самі зазіхали на його. ("Поміраючи тебе здоровлять!") Такий був колись "передсмертний" привіт своїм панам римських рабів, глядіяторів, які погнали на дикровій армії для втіхи цезарів. Так перед своєю загибеллю прохрпів і український "національний герой" С. Петлюра, сей малесенький покірний слуга західної реакції, миршавий глядіятор імперіалістичних цезарів, нещасний раб свого дрібного славолюбства й типичний продукт дрібного національного міщанства, втягненого в величчя національно-соціальної канікалізми.

4. На розбурханому морі.

На Україні-ж події розвивались далі з неупинною послідовністю й неминучістю. Денікін, захопивши більшу частину України та столицю її Київ, не довго вдержав ся на ній. Чорна реакція, що йшла слідом за ним, як соціальні мародери, почала зразу-ж свою грабіжницьку, клясову, мстливу роботу.

Знову, як за гетьманщини, тільки в без порівняння більшого розміра зачалась реакційна вакханалія "культурно-творчих сил", відзначаючись таким звірством, таким садизмом люті, якого не знав і не знатиме ні один режим. Єврейські погроми польської шляхти в Польщі й Галичині чи отаманщини на Україні в порівняно з єврейськими погромами Денікіна бліди в своїх кровавих фарбах. Се був один жахливий кошмар, добре зазначений ідеологом погромів В. Шульгином у своїй статі "Пытка страхом".

Поміщицтво кинулось на селянство, вгрозилось у його жадинами, зголоділими зубами розлюченого паразита й почало в дикій сласности шмагувати тіло свого вічного раба. І се зразу-ж зруйнувало військового перемогу Денікіна, бо селянські повстання ще з більшою силою, ніж проти большевиків, вибухнули по всій Україні й ще дужче розлились, розхитали всю денікінську силу.

Тоді, скористувавшись сим, російські совітські війська, упроравшись за сей час з контрреволюційним походом адмірала Колчака на Сибір і генерала Юденича біля Петербурга, перекинулись на Україну й почали вибивати з неї Денікіна з допомогою повстанців.

За якийсь місяць-півтора весь денікінський армію на Україні було розторочено й відкинуто на окраїни її. Київ знову було взято комуністами російськими й українськими.

А на Поділю в сей час з місця на місце пересував ся відламок кам'янецької влади, уряд Мазепи з решткою військової, намагаючись устояти на ногах проти тих бурхливих хвиль соціально-національного розбурханого моря, що биля й нагнали на його з усіх боків. Без території, без заробіт, з такими старенькими, пошарпаними вітрилами, як парламентаризм, з компасом усе-ж таки на Антанту, на ті загубні, перфідні скелі, об-які вже розвив ся корабель отаманщини, — сей блукаючий уряд робив надлюдські усиля врятувати своє існуванє.

Для підкріплення себе він навіть закликав до себе колись "вмигнутого, як собаку", бувшого голову Директорії В. Винниченка, пишучи в листі до його, що тепер починається "нова ера". Але В. Винниченко, не бачучи нічого нового в сих конвульсїях кам'янецьких бідних недолумків, відповів їм, що може взяти участь тільки в тим уряді, який стоїть на ґрунті чистої радянської влади й рішучої соціалістичної революції. Виступивши з соціалдемократичної партії, він уже тепер не вважав для себе важними ніякі постанови й пропозиції Ц. Комітету сїєї партії, а їхній "перед-парламент", який прийняв сей уряд за форму влади, здав ся йому тільки смішним і жалюгідним стрибанєм у керешчину, очманілим від кошмарів, від власних помилок і злочинств людей.

В Києві.

Радянська влада в Києві назначила інженера Термаса, бувшого завідуючого електричною станцією в Києві, завідаючим усіх комунальних заведень в Києві.

В багатьох виставових вікнах кїївських склепів висвіщють віддати більше сили і "Просить ся не турбувати. Склеп розгромлений".

В Києві сформувал ся австро-угорський совіт жовнірських депутатів. Совіт явля ся за сформоване червоних батальйонів.

ПОЛОЖЕНЄ РОБІТНИЦЬ В СОВІТСЬКІЙ РОСІІ.

(Докінчене.)

Велике агітаційне значінє мають безпартійні конференції робітниць, котрі в окремих містах, губерніях, повітах скликають ся приблизно кожних 3—4 місяці. Такі конференції стали найкращим средством для пробудження ще незатрутої революції і в сїм напрямі дали дуже добрі наслідки. (Зараз до таких конференцій притягають ся і селянки). В жовтні 1919 р. відбулась така безпартійна конференція в Москві і на ній було присутних до три тисячі делегаток, представниць від 60.000 московських пролетарок (всього в Москві 180.000 робітниць).

Проводить ся також устна й пресова пропаганда й агітація. Майже в кожнім партійнім органі є особна "Сторінка Робітниць".

Ми можемо тепер сміло сказати, без жадної похвали, що які не були недостатки в нашій праці, — добути сим робом наслідки перевищили всі наші сподіваня.

Рік тому назад була лише маленька групка свідомих робітниць, а решта маси робітниць були лише революційно настроєні, а поза тим ще незорганізовані, невідомі. Тепер утворились вже численні ряди свідомих робітниць-членкинь Комуністичної Партії, котрі в протягу сего року всіляк вже виконували працю. Повироблювалось чимало талановитих робітниць-агітаторок, а зараз починають виробляти й робітничі журналістки-публіцистки.

Рух робітниць захопив вже найширші маси і він стає значною політичною силою. Краще всего праця провадилась в Петрограді, Москві, Московській губернії і Івано-Вознесенській губ. Але без сумніву, що в Петрограді робітничі найкраще всего зорганізовані й освідомлені. В інших губерніях праця по декотрих місцевостях стоїть також досить гарно. На всеросійських нарадах партійних організаторів по праці серед жінок були представники від 28 губерній, а не могли прийти напр. товарищи з Уралу, з Уфи, Оренбургу, Астрахану, хоч праця і там провадить ся. Таким робом рух робітниць дійсно охопив уже всю Росію.

Робітничі проявили велику організаторську здібність. Ім вже вдалось, не уважаючи навіть на нечувані труднощі, допомогти совітським відділам утворити чимало ясел, дитячих садків, шкіл, громадських харчівень і т. п. І в той час, коли робітничові приходило ся йти на фронт, в ряди Червоної Армії, обороняти Сівітську владу від нападів Денікіна, Юденича, імперіалістів Антант, — то робітничі дома заступали його не тільки в фабриці і на заводі, але і в Сівітах, в професійних союзах, в міліції і інших установах. Чимало є також робітниць, які забажади йти спільно плече об плече з робітниками і борються на фронті проти білогвардійців.

І в протягу сего року робітничі переконались, що для того, щоб мати можливість спокійно будувати нове жите, для того, щоб покінчити з транспортною та споживчою кризою, — необхідно перш всего покінчити з оружною силою Юденича і Денікіна, необхідно нанести рішучий удар силам буржуазії і на завсігда положити кінець їхнім змаганям задушити Сівітську владу. Разом з тим робітничі за останні два місяці головну свою діяльність звернули на несенє рїжної помочи Червоної Армії. Тепер, коли ми наносимо Юденичові і Денікінові рішучий смертельний удар, робітничі знов-зможуть віддати більше сили і для інших справ, розуміють ся, не забуваючи своєї праці і для Червоної Армії.

Перед обличчєм ворогів-імперіалістів російські пролетарки показали себе повніл достойними товаришів-пролетарів.

Вони не переставали проявляти готовости йти на які угодно жертви, щоб лишє покінчити з силами буржуазії. Вони говорили робітникам: правда, нам тяжко, нам трудно, але ідіть на фронт, не жаліть нас, ми заступимо вас, ми все поладимо. Підчас останнього денікінського наступу тувльські робітничі на своїй безпартійній конференції одногласно заявили в своїй резолюції, що Денікін вступить в Тулу тільки через трупи тувльських робітниць. Такі заяви були зроблені і по інших містах.

Проти Денікіна, Юденича повстала вся робоча Росія, готова на всі зуслія, на найгірші муки, щоб тільки захищати свою робітничу совітську владу! Сівітська влада пустила вже глибокі корінь в пролетарських масах. В свою оборону вона зуміла підняти найсподійніші, найтемініші й елементи. В ній найкраща запорука в її твердості і неопобідимости.

Буржуазні жінчини ненавидять Сівітську владу і стараються всіляко очернити її в очак мас, не спиняючись одні перед якою брехлює — навіть неправдоподібно і смішною.

Минувшю весни прихильників французьких та англійських імперіалістичних кругів пустили в світ брудну і підлу клевету, будьто би Сівітська влада "асоціалізувала чи там знаціалізувала жінок".

При сій нагоді париські і лондонські світські і пів-світські дами уважали за відповідне торжество звернутися до імперіалістичного "звіря" Клемансо, з проською захищати російських жінок від лютюї Сівітської влади.

Таке обвинуваченє комуністів не першина. Маркс ще в "Комуністичнім Маніфесті", в своїх безсмертних творах збів і осміяв ту буржуазну вигадку.

Особливо найділішє те, що представителі ІІ. Інтернаціоналу (Кавлький мав безсоромність попірати і повторювати ту йду клевету проти Сівітської влади.

Всі ті заходи відділти робітничі, настроїти їх проти революції, розуміють ся, ні до чого не доведуть. Серед російських робітниць така вигадка може викликати лише веселий сміх. А для робітниць інших країв конституція і декрети Сівітської республіки, вся її діяльність і в кінці резолюції і заяви самих російських робітниць являють ся найкращою непереможною відповіддю.

Панове-ж з ІІ. Інтернаціоналу всім сим можуть здобути лиш ненависть та презирство робітниць всего світа. Кожда російська робітничка відповість тим панам менше-більше так: при капіталізмі ми були рабнями, нами торгували і-в шлюбі і поза шлюбом. При Сівітській владі нам першим вдалось розігнути наші сплони і почути себе вільними людьми. То, що так довго здавалось лише далекою мрією, претягнуто казкою, в котру ми боялись вірити — робить ся тепер можливим, реальним, виконаним і ми-вже тепер починаємо будувати комунізм! Смішно кликати нас назад!..

Скільки-б не старались о се буржуазні дами і їхні поплечники з ІІ. Інтернаціоналу — їм вже не владсть ся зіпнути робітниць з правильного шляху.

Бо вони зробили вже собі вибір. Вони ідуть разом з Сівітською владою, разом з Третім Інтернаціоналом — проти вас, панове!

Олена Блоніна (Інеса). ("Комуністичний Інтернаціонал").

Сівітська торговельна місія в Празі.

До Праги прибула большевицька торговельна місія в цілі наванязані торговельних звязин з Чехами. Місія являється, що за все платитиме золотом.

ВИДАВНИЦТВО КУЛЬТУРА

Вже вийшла з друку давно пожадана для українських робітників книжка в українській мові під заголовком:

КОРОТКИЙ ВИКЛАД ПОЛІТИЧНОЇ ЕКОНОМІЇ

Написав А. Богданов, переклав на українську мову М. Д. ЦІНА КНИЖКИ \$2.50

Се є одна книжка з найновіших видань в українській мові. Обіймає около 400 сторін друку великого формату. Кожний, хто лише вміє читати по українськи, повинен її сейчас замовити. Замовлення шліть на адресу:

KULTURA PUBL. CO.
414 EAST 9 ST. — — — NEW YORK, N. Y.

ЗІНОВЄВ ПРО ТАКТИКУ ІІІ. ІНТЕРНАЦІОНАЛУ.

Зіновєв, голова езекутивного комітету ІІІ. Інтернаціоналу, помістив в публікації матеріалів до ІІ. конгресу ІІІ. Інтернаціоналу в Москві статю, в якій обговорює справу організації ІІІ. Інтернаціоналу.

Обговорюючи зміни, які зайшли від часу оснований ІІІ. Інтернаціоналу, стверджує, що в останніх часах багато соціалістичних організацій, які виступили з ІІ. Інтернаціоналу, зголошують своє приступленє до ІІІ. Інтернаціоналу, який стає тепер немовби "модним". Треба тому стретити ся від опортуністів, які добивають ся до Москви.

У відносинах до тих партій, що виступили з ІІ. а не приступили до ІІІ. Інтернаціоналу, Зіновєв переконаний, що їх робітничтво є по стороні Москви і що воно тим скорше позбудеть ся лихого впливу провідників, чим острійше Москва буде демаскувати всіх Кацьких, Гильфердінгів, Гілквітів і інших.

Перший конгрес ІІІ. Інтернаціоналу вироблював програму Комуністичного Інтернаціоналу, теперішній повинен заняти ся справою тактики пролетарської боротьби в цілому світі.

Зіновєв признає, що ся тактика не може бути скрізь однаковою та що вона мусить принорвувати ся до місцевих відносин. Тому й ділити він краї, де вкорінюють ся комунізм, на 4 групи:

І. Росія, де пролетарська революція вже переведена.

ІІ. Німеччина, Австрія, частина балканські краї, де почала ся вже революція і де дозріває серед тяжких умов революція пролетаріяту.

ІІІ. Англія, Франція, Італія, краї, де є побідна буржуазія, та старі парламентарні традиції і де серед робітничої класи швидко завершуєть ся глибока перемена і ревізія їх поглядів та цінностей.

ІV. Поневолєні народи і колонії, як Ірландія, Індія, частина Туреччини і т. д., де визвольний рух пролетаріяту мусить прирбати національну закраску та де комунізм має перед собою спеціальні справи. Конгрес мусить узгалядити окремішні умови та відносини в поодиноких краях.

В справі парламентаризму Зіновєв заявив, що всюди там, де пролетаріят не є у кермі при владі, треба використувати буржуазний парламентаризм. Під сим оглядом серед комуністів не повинно бути ріжниць.

Що до професіональних організацій, то Зіновєв не радить вступати з них, як се-го домагають ся крайні ліві елементи, але борити ся в лоні існуючих професіональних організацій та організувати в них свої комуністичні огнища.

Накінєць Зіновєв домагаєть ся, щоб конгрес зажадав від усіх партій, які хотять вступити до ІІІ. Інтернаціоналу, щоб в цілости прийняли комуністичну програму і зміну назви і кінчить заявою, що "треба ясно зазначити ріжниці, які відділяють комуністів, сторонників пролетарської революції від соціалдемократів, що помагають буржуазії давити робітничу класу".

В ПОЛЬЩІ.

(Після старокрепих газет з кінця липня с. р.)

Ревізія в Варшаві.

В останніх днях варшавська поліція перевела цілий ряд ревізій серед комуністів. Найдене багато літератури, а кілька осіб арештовано.

Нарал суди в цілій Польщі.

Міністерство військових справ завело на території цілої польської держави цілий ряд ревізій серед комуністів. Найдене багато літератури, а кілька осіб арештовано.

Завішено жидівських газет в Варшаві.

В Варшаві завішено видавництво жидівських газет "Die professioneller Bewegung", "Unser neue Weg" і "Haeftra".

Арештована в Варшаві.

За-приказом урядового комісаря Варшави інтерновано двайцятьох артистів жидівського центрального театру. Редактора Індельмана інтерновано.

Велика облога в Варшаві.

В суботу, дня 24. липня, як доносять польські дзєвники, була велика облога в Варшаві при допомозі поліції і військової авіації міста усталаво машинної кріси. Облога обіймала вулиці, каварні реставрації, клуби й кіна, де провірювано легітимації, як цивільних, так і військових. В одній з каварень находив ся ген. Мінкевич, від якого зажадано теж легітимації. В часі облоги всі локальні телефони були вилучені. Арештовано кілька тисяч осіб, переважно тих, що ухилились від військової служби.

Арештована у Варшаві.

На днях переведено знову в Варшаві при участі кількох батальйонів військової облоги на мушин, які ухилиють ся від військової служби. Арештовано около 4.000 осіб.

Нові арештовані в Варшаві.

За большевицьку і проти-військову агітацію потягнує до відвічальности в Варшаві Станіслав Шафраньскі, Теодор Друшницький, Р. Глоговський, Михайло Ольховський, зедіничого машиніста і А. Іельо Сендзімір Суйковський.

Превенційна цензура часописів.

Рада державної оборони поіришила ввести превенційну цензуру для періодичних видань. Після введення цензури в сьому виді відключать ся всі попередні зарядження що до т. зв. автономної цензури, виконуваної силами і на відвічальність поодиноких редактій.

Представник сівітської Росії у Відні.

На основі умови Літвінова з представниками австрійського уряду приїхав до Відня офіційний представник сівітської Росії д-р Бронський в справі вимини полонених. Часописи підозрюють в ньому голову головного відділу большевицької пропаганди в середній Європі.

